

Zságot András

Az utókornak

Ha hírneves íróvá válok, az utókor szeretné tudni, mennyit írok egy nap alatt. Nos, most elárulom ezt is, úgy, hogy minden nap végén odaírom a szöveghez, hogy hétfőhétfő vagy keddkedd, attól függően, melyik nap értem ott és akkor írásom végére.

Ennél szabadabban még nem éreztem magam, mert bármiről beszélhetek, csak az a fontos, hogy beszéljek, mérhessük le a terjedelmet. A minőséget most először nem lehet számon kérni rajtam.

Csak a XIX. század közepétől küzdenek a magyar tollforgatók azzal, fogyunk, kipusztulunk a németek és a szlávok ölelésében. Én is félek, természetesen, de harcolok is teljes elszánással, hogy megfordítsuk a kedvezőtlen folyamatokat.

Minden leírt magyar szó a túlélést jelenti, ha csak egyetlen picit perccel is, de sok leírt magyar szó aztán órákat, napokat, heteket, éveket, majd évtizedeket ad.

Most bebizonyíthatom, hogy méltó vagyok a magyar írói titulusra, ha egy nap alatt eleget írok, akkor felvételt nyerek ebbe a nem túlságosan bő társaságba, akik azzal foglalkoznak, hogy tollal a kezükben szerezzenek pár derűs percet olvasóinknak.

Az utókor nagyon sokat le tud majd szűrni abból, mennyit írok egy nap. Én úgy képzelem, ezt az írásomat ötszáz év múlva is olvassák, és élvezik a sok leleményt benne. Ötszáz év múlva csak abból, hogy bejelölöm, egy nap alatt mennyit írok, egy sereg következtetést vonnak majd le a politikai életről, a kultúráról, a sportról.

Nem írhatok mindenféle badarságot. Mégse vagyok szabad, lehet, hogy a XXI. századból ez az egyetlen írásos emlék marad fenn. Pedig a könyvesboltok polcai roskadoznak a terheiktől, üzenem, a könyvesboltok polcai roskadoznak a terheiktől.

Üzenem, hogy az utcák tele vannak hajléktalanokkal, mindennaposak az adósok lakásainak árverezései. Úgyse tudok miről írni, ha egyszer az utókornak szól, fessük le egyúttal a más.

Ha a fő célom mégis az, hogy magamat láttassam, akkor gyorsan több műfajt kell elősorolnom, hogy megbizonyosodhasson az utókor, ömlik belőlem a szó, a tehetség.

Még mindig csak az első napnál járunk, és már írtam a könyvesboltok polcai-ról, a sok hajléktalanról.

Tájéleírás következik.

Tél van, havasak az utcák, ma sok hó esett. Hideg az idő, az emberek a legmelegebb ruháikat veszik fel, lassan februárt írunk.

A nap már lement.

Kitekintek az ablakomon, tízemeletes házak körül, egyikben barátságosan, másikban barátságtalanul égnek a lámpák. Az utcán is lámpák, alattuk sétálgatnak a kutyák gazdáikkal, sokan ilyen későn mennek haza a munkahelyükről.

Egy-két hónap, eltűnik a hó, minden szürke lesz újra, csak a házak lesznek színesek és néhány ember.

Szeretem a városi telet, néha látni vélek itt őzeket és morc vaddisznókat, az úttesteken átkelnek.

hétfőhétfő

A városokban is építenek hóembereket a gyerekek, de azt rögtön össze is rombolják. Minden iskola udvarán ott a széttört hóember.

A galambok fázósan szélvédett helyekre ülnek.

Most egy rövid novellát írok, ebből is következtethet az utókor egyre s másra. A XXI. században még egy nap alatt megírt az ember egy novellát, igaz, rövidet.

A lány ránézett a fiúra, de a fiú egy másik lányt figyelt.

A fiú mozdulatlanul ült a székén.

Mindkét lány kísértél a bárból, ahol a fiú üldögélt, a fiú most egyedül maradt, de hamarosan két új lány jött. A fiúnak mindkettő tetszett, ám csak az egyikkel beszélgetett.

Még egy rövid novellát írok.

Csendesen kanyargott az út autónk alatt, valamennyien fáradtak voltunk.

Somogy és Tolna megye határán egyszerre megálltunk. Forró napsütés.

Leültünk az árok szélére, kicseréltük véleményünket a gazdasági folyamatokról és törvényszerűségekről.

Nem messze tőlünk leállt egy Opel, füstölt, negyedóráig próbálkoztak az újraindítással.

– Mi nem segítünk nekik, sietünk, csak azért szálltunk ki, mert egy kis friss levegőre volt szükségünk.

Mentünk öt-hat kilométert, most a mi kocsinkban romlott el valami, csak álltunk, álltunk az út mentén, senki nem értett hozzá, fogalmunk se volt, hogy kell megszerelni.

Mígnem jött az az Opel, amelyet az út mellett hagytunk, amelyik füstölt, de amelyiket megjavítottak, s most utolért minket.

Nem is reménykedtünk benne, hogy megállnak és segítenek.

Rendesek voltak, megjavították az autónkat és nem kértek egy fillért sem.

Utolsó novellám.

Egy fiú udvarolt egy lánynak. Sokáig udvarolt, megszerették egymást, aztán összeházasodtak. Nem sok idő múlva a lány meghalt.

A fiú megint udvarolt. Egy másik lánynak. Ugyanúgy udvarolt, mint először. De most a lány nem ment hozzá a fiúhoz.

Miért, miért, vajon miért?

Cukrot eszem magában, állítólag így hamarabb meghalok.

keddkedd

Most csak arra kell összpontosítanom, hogy írjak, hogy lássák, milyen bőszerű volt a magyar 2010-ben.

szerdaszerda

Nemcsak népem, de magam nagyságát is bizonyítom azzal, ha sokat írok egy nap alatt.

csütörtökcsütörtök

péntekpéntek

szombatszombat

Ne gyalázzuk a magyart, vannak nálamnál jobb fiai is. Ők két nap alatt megír-
nak öt ilyen művet, mint ez a mostani.

Csak én vagyok erőtlen, minden életkedvemem kiszívta a napsugár és a téli
zimankó.

hétfőhétfő

Van egy város Magyarországon, annak közelében jártam egyetemre, a városon
mindig csak átutaztam, s nagyon boldog voltam odafele, amikor erre a bizonyos
településre értem, azt jelentette, hogy már nagyon kevés van hátra az útból.

Visszafelé viszont fordult a helyzet, ha megpillantottam a település határát
jelző táblát, elfogott a szomorúság, hogy még csak itt tartunk.

Igen, az én életem gyakran az ellentétek játéka miatt diszharmonikus, ezt már
egészen apró gyermekként megfigyeltem, el is panasztam a szüleimnek, de ők
azzal bátorítottak, nagyapám is állandó kétségek közt hánykolódott, sosem bírt
megnyugodni, aztán mégis megházasodott valahogy, és kilencvenöt évig élt, amit
én kétkedve hallgattam.

Nem azt hallgattam kétkedve, hogy kétségek közt hánykolódott a nagyapám,
csak azt, hogy kilencvenöt évig élt.

Most jött meg a kedvem az írásra, kár, hogy ez a nap is befejeződött.

kedd

Elmondhatatlanul kiemelkedő találmányom ez, hogy tudatom mindenkivel,
egy nap mennyit írok, például a pszichológusok is vizsgálódhatnak.

Már egy hete írom, most először nincs kedvem görnyedni a papiros felett,
eddig szorgalmas voltam, ma nem.

Nem tudom, mikor érek a végére.

szerdaszerda

Ezt bármikor befejezhetem, csak elegendő anyagot szeretnék szolgáltatni a
kutatóknak.

Az alkotáslélektant forradalmasítjuk.

S ez csak a kezdet, lesznek majd olyan művek, melyek nem napi, de órai és
perces bontásban segítenek a szépirodalmi produkciók befogadásában.

A művészek leírják, szomjasak-e, éhesek-e, és ezekből is lehet majd következ-
tetéseket levonni.

Ki tudja, más hány órát ír egy nap, de ha mondjuk hatot, lehet, hogy például
kétszer is elmegy végére.

Én is voltam az imént.

Remélem olyan képeket is festenek majd példám nyomán, hogy lefotózzák
még akkor, amikor nincs készen, többször is, új távlatok.

Már a XIX. század közepe előtt is olvashattunk nemzethalálról, de ekkor még nem általános.

Rá szeretnék jönni, az emberi gyönyörűségek honnan erednek, hogy az én alkotásaim is részesüljenek. Egy regényt írni Gyönyörűség címmel, írás közben szép zenét hallgatni, szép verseket olvasni, különösen ízletes ételeket falatoztatni, szép festmények társaságában, a regényben felsorolni, hogy élek, mint a királyok, csupa kellem és jó modor, elmondani, hogy születik a szép, a szép társaságában.

De leírni a nyomort, a nélkülözést, a gúnyokat is, ha ez kell a csoda megszületéséhez.

Engem most nagyon kevés ember szeret. Sokkal kevesebb, mint amennyit várok.
csütörtökcsütörtök

Ha éjszaka felébredek, mindig elszomorodom, legszívesebben meghalnék, oly sok nehézség, nappal meg leírom éjszakai kilátástalanságaimat. Nincsenek itt antik műtárgyak, nincsenek, nincs itt békesség, ó, utókor, te majd megállapítod a korszakaimat, erre van kis esélyem, pedig még korszakaim se voltak, csak egyszer jobban, másszor kevésbé tépte vitorláimat a dörgő, dühöngő szél.

Mindent megmérnék annak érdekében, hogy tökéletességek kerüljenek ki tollaink alól, ha riogatnak, akkor is, lehet, hogy fél óra alatt tízmillióknak adhatunk örömet, akkor mérjünk mindent!

Talán én se lennék annyira szomorú.

Csak a szerelem enyhítheti búmat.

péntekpéntek

Csak a gazdagság enyhítheti búmat.

szombatszombat

Csak a szerelem és a gazdagság enyhítheti búmat.

hétfőhétfő

Egyik nap se jó. Tanulságokat ismételtünk, mert lusták vagyunk a gondolkodásra.

Néha megrettenek azoktól a távlatoktól, melyeket sötétedéskor szemem elé idéz a démonok egyik őrnagya. Mindig arra a végkövetkeztetésre jutunk, már a múltban is csak én voltam az oka, hogy nem neveztek ki palotagrófnak vagy egy futballstadion fő-fő felügyelőjévé. Bárki meglátogathat kis szobámban, csak azt ismételtetem, az emberekből egy időre elegendő lett, főleg akkor, amikor szemem előtt vágta le egy férfi saját felesége fülét. Nem, én ilyen borzalmakra nem vagyok többé kíváncsi, ezért határoztam úgy, mindig lesz nálam annyi pénz, hogy felszállhassak a vonatra, bármikor elutazhatom a legapróbb faluba, ott felverek egy sátrat, egy-két hétig civilizációnak a színét se látom, megnyugszom.

Az utókorok. Az utókor elemez, többi írásomat is megnézi, vajon ott hány nap alatt írtam egy oldalt, amikor nem tudom, hogy aznapi körmölésnek mikor lesz vége, búcsúzóul még egy mondatot mindig írok, egy szép vagy érdekes mondatot, aztán álomra hajtom a fejem.

keddkedd

Igen. Repülhetsz dalom, utadra bocsátlak, újabb szeletet hasítottam ki a szívemből, ez a titok sem titok többé, holnap azt árulom el, milyen tollal írok, hol veszek bele betétet, mindent kikotyogok, hétfőhétfő, keddkedd, szerdaszerda.